

Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

Támogasd aláírásoddal a Munkáspárt jelöltjeit

Hány centi a szuverenitás?

BALSZEMMEL

THÜRMER GYULA

Mi a bal szemünkkel nézünk a világra. Így sok mindent észreveszünk, amit csak a jobb szemünkkel nem látnánk. Másként is látjuk a világot, mondjuk úgy, balszemmel. Ezután minden számunkban elmondjuk, miként is látjuk az éppen esedékes eseményeket a saját politikai értékítéletünk alapján, balszemmel.

Hány centi a szuverenitás?

Ne tessék félreérteni, nem kérdőjelezem meg a kormány erőfeszítéseit szuverenitásunk és biztonságunk védelmére.

Nem könnyű a mai világban helytállni. Több rosszakarónk van, mint barátunk, és gyakran még a barátról is kiderül, hogy valójában ellenfél.

Úgy tűnik, azt is nehéz megszámlálni, hogy hány nap süt az égen. Kettő, ahogyan miniszterelnök úr 2023-ban mondta? Vagy három? Miniszterelnök úr 2025-ben már ennyit számolt.

Vagy talán csak egy? Vagy csak most a trumpi nap elhomályosítja a többi? És ha meg is számoltuk őket, akkor is marad a kérdés: melyik alá álljunk, melyiktől várhatunk tartósan több meleget?

Nos, ilyen világban védeni a magyar érdekeket, szuverenitásunkat és biztonságunkat, iszonyúan nehéz feladat, s elismerés azoknak, akik ezt teszik.

A választási kampány hevében azonban elhangoznak furcsa kijelentések. Szalay-Bobrovniczky Kristóf honvédelmi miniszter úr, akinek nevét most sikerült egy szuszra leírnom, példának okáért kijelentette: „Megújultak helikopter-flottáink is! Megvédjük Magyarországot minden négyzetcentiméterét.”

Nem akarok kötekedni, de mégis, nem túlzás flottákról beszélni, így lazán, többes számban? A különböző rendeltetésű helikoptereket persze lehet külön flottákba sorolni, de az esetleges ellenségeinket ez aligha riasztja el. Feltehetően a másik oldalon is tudnak számolni.

Legjobban azonban ez a centis dolog izgat. Tudják Önök, hogy egyetlen négyzetkilométer hány négyzetcentiméter? Elárulom: 10 milliárd! Magyarországon 93 ezer van belőle, lévén, hogy a területünk 93 ezer négyzetkilométer.

Lehet, hogy miniszter úr az ukrain háború tapasztalataira gondol, ahol néhány négyzetkilométerért hetekig harcolnak, de azért ott sem centikben számolnak. Donyecktól Odessza 568 kilométer, ami most már nem tűnik olyan soknak.

Nem akarok kishitű lenni, de történelmünkben hirtelen nem nagyon emlékszem olyan háborúkra, ahol minden négyzetcentit meg tudtunk volna védeni.

A háború kimenetele, mint látjuk az ukrán fronton is, legalább három dologtól függ. A saját politikai és katonai vezetés felkészültségétől és elszántságától, a szövetségesek erejétől és szándékaitól, és nem utolsósorban az ellenségtől.

Ne haragudjanak, de hirtelenjében nem tudnám megmondani, hogy egy háborúban, ahol minden négyzetcentit meg akarunk védeni, pontosan ki lehet a szövetségesünk. A NATO 5. cikkelye egyre inkább csak egy papír.

És főleg nem tudom, hogy ki az ellenség. Szombathegyen miniszterelnök úr Ukrainát nevezte meg ellenségnek.

Egyetértek!

De ha ne adj isten, holnap háborúba keveredünk az ukránokkal, akkor objektíve annak a

szövetségese leszünk, aki szintén hadakozik ellenük. Ugye, kitalálták, hogy melyik országról van szó?

Szóval nem ártana tisztán beszélni. A magyar népnek joga van tudni, hogy ki ellen és kikkel kell védeni azokat a bizonyos négyzetcentimétereket.

Szijjártó Péter miniszter úrnak is tetszhet ez a centis hasonlat. A Mandinernek elmondta, hogy „egy centiméter szuverenitásról sem mondunk le.” Itt nagyobb bajban vagyok, mint a honvédelmi miniszter úr esetében. Tudniillik, nem tudom, hogy hány centiméter hosszú vagy hány centiméter széles a szuverenitás. Egy méter? Egy kilométer? Vagy mennyi?

Lehetne egy kis számolással kezdeni. 1999-ben, amikor beléptünk a NATO-ba hány centiről mondtunk le? Hány centit delegáltunk a szuverenitásunkból az Európai Uniónak, amikor 2004-ben tagok lettünk? Mert ugye, azt senki sem tagadja, hogy delegáltunk.

Hány centivel lettünk rövidebbek, amikor húsz évig az afganisztáni hegyek között védtük a magyar földet? Hány centit igényel meg Trump elnök, ha tényleg összejön a Béke-tanácsa, ahova lelkesen csatlakoztunk?

Arról nem is beszélve, hogy a szuverenitás nem csak külpolitikai és katonai kérdés. Horn Gyula álszocialista liberális kormánya nem centiket, hanem métereket vágott le a szuverenitásunkból, amikor eladta a nyugatnak az energiaágazatot, a bankokat, meg úgy általában a családi ezüstöt.

Hány méterrel lettünk volna rövidebbek, ha Gyurcsány-nak sikerül eladni a magyar kórházakat amerikai barátainak?

Az Orbán-kormány visszavette a stratégiai ágazatokat a nyugattól, és hazaküldte a világ fő uzsorását, az IMF-t. Nagyon nagy dolog! De még nagyobb az, hogy talpra állt, és kijelentette, hogy a magyar szuverenitás nem eladó.

Persze, van még munka, és nem is kevés. A külföldi élelmiszerláncok most is itt élőködnek, és ha nem lép a kormány, további centikről mondhatunk le.

Mi lesz a magyar mezőgazdasággal? Az ukrán agráragresszió a létükben fenyegeti a magyar termelőket. Tud-e a kormány EU-tagként bármit is tenni ellene, vagy belenyugsunk, hogy pár centivel rövidebb lett a szuverenitásunk?

Beolvadunk-e az angolszász világrendbe vagy azokkal megyünk, akik egyenlőségre, kölcsönös előnyökre akarják a nemzetek együttműködését építeni?

Lesz-e erőnk és elszántságunk küzdeni, amikor jelenlegi barátaink a fejünkre csapnak, vagy akár meg akarnak szállni bennünket?

Mennyi van még a magyar szuverenitás szalagján? Megvédünk-e valóban minden centit?

Apropó, választások! Nekem úgy tűnik, hogy a tiszások egy nagy ollóval közelednek a szuverenitás szalagjához. Ugye, nem engedjük?

Kína és Oroszország nélkül nincs megoldás

Video megbeszélést folytatott Xi Jinping kínai és Vlagyimir Putyin orosz elnök. A két ország szorosan együttműködik a béke és a stabilitás megteremtése érdekében. Ez fontos üzenet a világnak: ma egyetlen nagy nemzetközi probléma sem oldható meg Kína és Oroszország nélkül vagy ellenük. Minden ilyen próbálkozás kudarcra van ítélve.

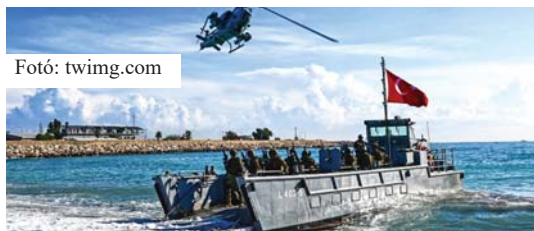

Megegyezés helyett újabb szankciók

Az Európai Unió Oroszország ellen bevezetni kívánt új, 20. szankciócsomagja az orosz olajszállításokkal kapcsolatos tengeri szolgáltatások teljes tilalmát irányozza elő – jelentette be Ursula von der Leyen, az Európai Bizottság elnöke. „Szigorítjuk az Oroszországba irányuló exportkorlátozásokat, új tilalmakat vezetünk be az árukra és szolgáltatásokra – a gumitól a traktorokig és a kibebiztonsági szolgáltatásokig – több mint 360 millió euró értékben” – mondta. A szankciók további 43 hajót érintenek, így azok száma összesen 640-re nő. Az EU korlátozza a tartályhajók „árnyékflottában való felhasználás céljából” történő megvásárlását, és megtiltja a tartályhajók és jégtörők karbantartását és egyéb munkálatait, amelyek LNG-t szállítanak, az import tilalmán túl. Ezenkívül a szankciók további 20 orosz regionális bankot, valamint kriptovalutákkal kapcsolatos vállalatokat és platformokat is érintenek. „A szankciók célpontjai között szerepelnek harmadik országok bankjai is, amelyek részt vesznek a szankciók alá tartozó áruk illegális kereskedelmének elősegítésében” – közölte az Európai Bizottság elnöke.

Hol szállnak partra a törökök?

Több mint tízezer katona részvételével zajlik a Steadfast Dart 26 elnevezésű NATO-hadgyakorlat. Hol is folya másutt, mint Közép-Európában. Kíváncsiak vagyunk, hogy háború esetén a képen is látható török csapatok hol fognak partra szállni.

Amerikai rakéták belarusz és orosz városok ellen

Az amerikai hadsereg 41. tábori tüzérdandárja Litvániában HIMARS fegyverrendszerekkel folytatott hadgyakorlatot. Ebből a rendszerből 50-500 km hatótávolságú rakéták lőhetők ki. Elvileg innen lehet lőni a belarusz fővárost, Minszket, sőt az orosz városok közül Szmolenszket.

Amerika: új hadiipart teremteni!

Az USA nemzetbiztonsági stratégiája az amerikai védelmi ipari bázis újjáépítését, a termelés bővítését és a hiányosságok megszüntetését szorgalmazza. Matt Whitaker, az USA NATO mellett akkreditált nagykövete meggyőződött arról, hogy a sebességbe, a méretbe és az innovációba – különösen a drónok és az autonóm rendszerek területén – történő beruházások rövid távon, a harci tapasztalatok alapján kialakított képességeket eredményeznek.

Ki a multikkal, magyar üzleteket helyettük!

Élelmiszert az emberek többsége olyan áruházláncoknál vásárol, mint a Tesco, Spar, Lidl stb. Ezek mind külföldi multik, amelyek az évek során bőséges profitra tettek szert és vittek ki az országból. Most kezdenek panaszkodni a kormányra, hogy túl sok terhet rak rájuk. „Bizonytalan szabályozás, nyomott vásárlói hangulat, szűkülő árresek és milliárdos veszteségek – egyszerre több fronton kell védekeznie a magyar kiskereskedelemnek”, mondta Pálincás Zsolt, Tesco-vezér az Indexnek. Elég a multikból! Magyar üzleteket helyettük!

Dobrevnek Trianon kell!

A DK rendkívüli parlamenti ülést kezdeményez a határon túliak szavazati jogának megszüntetéséről. Felháborító és undorító! A határon túli magyarok joga nem egyszerűen választási kérdés. Trianont nem lehet elfelejteni, Trianont meg kell változtatni. A határon túli magyarok szavazati joga egy lépés ebbe az irányba. Aki el akarja törölni, Trianont erősíti!

Nemet mondunk Brüsszelnek!

Elindult az újabb nemzeti petíció. Nehéz megmondani, hogy valóban segít-e egy ilyen petíció, de ártani biztosan nem árt. Amit az EU vezetése akar, az valóban árt Magyarországnak, a magyar népnek.

Szakszervezeti petíció

A Magyar Szakszervezeti Szövetség is részt akar venni a választási kampányban, noha nem ez a szakszervezetek dolga. 10 pontos követelést állítottak össze, és a petíció aláírására hívják az embereket. Szerintük „a cél az, hogy az új kormány megalakulására széleskörű társadalmi támogatás, megkerülhetetlen erő álljon a követelés csomag mögött. A MASZSZ elnöke levélben személyes szakmai egyeztetésre hívja a pártok vezetőit.” A MASZ mindig a liberális oldal mellett állt. „Semlegesnek” tüntet fel magukat, de valójában most se tesznek mást.

Hány négyzetcentimétert akarnak elvenni?

„Megújultak helikopter-flottáink is! Megvédjük Magyarországot minden négyzetcentimétert! – írta közösségi oldalán Szalay-Bobrovniczky Kristóf honvédelmi miniszter. „Az elmúlt négy évben hatalmasat léptünk előre, új vasak az égen is! Erőt ígértünk, erőt építettünk” – mondta a tárcavezető a bejegyzésben közzétett videóban. Jó hír, de nem tudjuk, hogy ki akarja elvenni. Szóval, kire lőnek a magyar helikopterek?

Megszületett a koalíciós megállapodás

A Munkáspárt és a Szolidaritás Pártja tájékoztatja a nyilvánosságot, hogy az elmúlt hetek egyeztetéseinek eredményeként aláírt megállapodás jött létre a két párt között a 2026-os országgyűlési választásokra történő felkészülésről.

A megállapodás értelmében a felek összehangolt jeleltállítással, valamint közös politikai irányok mentén folytatják munkájukat. A mai napon Thürmer Gyula és Székely Sándor az újpesti pártközpontban egyeztetett az aktivisták munkájának összehangolásáról is. Ennek részeként a pártok kommunikációs felületei — köztük a 1046.hu és a szocikk.hu portálok és a Szabadság című print lap, valamint a közösségimédia-megjelenések — összehangolt működés szerint tájékoztatják a választókat.

A Munkáspárt és a Szolidaritás Pártja közös célja egy igazságosabb, szolidárisabb Magyarország megteremtése, ahol a gazdaság a társadalom érdekeit szol-

PÁRTÉLET

gálja, nem pedig fordítva. A megállapodás részleteiről és a jelöltek bemutatásáról a választók a jelzett felületeken találhatnak további információkat.

Holdújévi fogadás

Holdújév alkalmából rendezett fogadást a Kínai Népköztársaság magyarországi nagykövetsége. Gong Tao nagykövet kiemelte, hogy a stabilitás, a kiegyensúlyozott fejlődés és a kölcsönös előnyökre épülő együttműködés garanciája Kína. A rendezvényen állami vezetők, közéleti személyiségek mellett részt vett Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke is.

Pest vármegye: Készen állnak a választásokra

Megyei értekezletet tartott a Munkáspárt szervezete Urbin György, a Munkáspárt Pest vármegyei elnökének vezetésével. Megválasztották a kongresszusi küldöttjeiket és megvitatták a választási feladatokat. Délután lakossági fórumra került sor, amelyen Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke és Karacs Lajosné alelnök válaszoltak a jelenlévők kérdéseire.

A hat budapesti jelöltnek állnia kell, ha törik, ha szakad!

A budapesti pártszervezetek képviselői tartottak értekezletet. Kerezsi László budapesti elnök vezetésével áttekintették a választásokkal kapcsolatos teendőket és megválasztották a fővárosi szervezet küldöttjeit a Munkáspárt 32. kongresszusára. A budapestiektől kitarást, fegyelmezett munkát várunk el! – hangsúlyozta Thürmer Gyula. A négy budapesti jelöltnek állnia kell, ha törik, ha szakad!

Budapest szabad lett

A szocializmus évtizedeiben február 13-a ünnep volt. Arra emlékeztünk, hogy 1945-ben ezen a napon szabadult fel Budapest. Az idősebbek, akik megélték az ostromot, ahogyan a pestiek a város bekerítése és a szabadság közötti 108 napot hívták, szívesen gondoltak vissza erre a napra. Feljöhetnek a pincékből, nem kellett a bombázásoktól rettegni, és még némi ennivalóhoz is jutottak.

A fiatalabbak ugyan nem élték át az ostromot, de megértették, hogy mit jelent az a szó, hogy felszabadítás. Tudtuk, persze, hogy tudtuk, hogy a katonák, akik a szabadságot elhozták, egy idegen állam katonái voltak, a Szovjetunió katonái. Sokan voltak, akik tartottak a kommunistáktól, mindenféleképpen teletömte a fejüket a Horthy-rendszer médiája, de valamit megértettek.

Ha nem jönnek a szovjetek, maradtak volna a németek. Azok a németek, akik nem nagyon ceremóniáztak nem csak a zsidókkal, de sok magyarral sem. Biztos voltak olyanok, akik jól érezték magukat a német megszállás alatt, és nem zavarta őket, hogy német gyarmat lettünk. De a többség nem ezt akarta.

Ma is vannak olyanok, akik szívesen elfogadnák az európai-vá átkeresztelt német uralmat. Becézhetjük őket „Brüsszelnek”, noha az csak egy városnév, mondhatjuk Európai Uniónak, a lényeg nem változik: a németeknek nem kell a független és büszke Magyarország. Elkábított, magatehetetlen népség kell nekik, amely megveszi az áruikat és dolgozik nekik. Egy ország kell, amelynek leszámoltathatják a saját rossz döntéseik, a migráció, a háború költségeit.

Ha nem jönnek a szovjetek, maradnak a nyilasok is, a magyar fasiszták. Aki azt gondolja, hogy Szálasi Ferenc és hívei a magyar-ság legjobbjai voltak, súlyosan tévednek. A fasiszták a magyar társadalom szemetét, a talajt vesztett senkiket mozgósították. A németek fegyvert adtak a kezükbe, és kedvükre löhettek agyon bárkit, zsidót, kommunistát, szociáldemokratát, vagy egyszerűen csak a szomszédot, akinek a lakására szemet vetett a „derék magyar testvér.” Valljuk be őszintén, hogy ilyenek ma is vannak, és a söpredék egyre többször jelenik meg Magyar Péter rendezvényein.

Jöttek a szovjetek. A bekerített Budapest szembetaláltak magukat 33 ezer német katonával és 37 ezer magyar katonával. A szovjet erők mintegy 160 ezer főt számoltak, és abszolút szovjet túlerő volt a harcokcsik, lövegek és egyebek terén is.

Az ellenállás értelmetlen, add meg magad! Így szólt a szovjetek felszólítása. A kapituláció követelése elég nyilvánvaló volt, hiszen a háború már a végéhez közeledett. Még három hónap, és vége!

A német parancsnokság választhatott a szovjet hadifogság és a Hitlerhez való hűség jegyében a halál között. Azt gondolták, hősi halál lesz a javából, de a budakeszi német temetőben nyugvó Wehrmacht- és SS-katonák számára ennek aligha van jelentősége.

Karl Pfeffer von Wildenbruch SS-Gruppenführer nem adta meg magát. A következmény 30 ezer német halott. Őt magát 25 év kényszermunkára ítélték a szovjetek, de 1955-ben már szabadult. 1971-ben egy balesetben halt meg.

Dönthetett volna másként Hindy Iván altábornagy, a magyar csapatok parancsnoka is. Annál is inkább, mert 1944. december 21-től Debrecenben már működött az új hatalom, az Ideiglenes Nemzetgyűlés és december 22-től az Ideiglenes Nemzeti Kormány. Az új kormány élén nem egy kommunista, hanem Hindy egykori tisztársa, vitéz lófő Dálnoki Miklós Béla vezérezredes állt. Ő kiugrott a háborúból, sőt szerepet vállalt egy új ország megteremtésében.

Hindy nem kapitulált, folytatta az értelmetlen harcot.

Döntésének 17 ezer magyar katona köszönheti a halálát. Hindyt a Népbíróság 1946-ban halálra ítélte, és felakasztották.

A szovjet csapatok szétlőhették volna Budapestet. Egy romhalmazzal könnyebb elfoglalni, mint egy ellenséges katonákkal megszállt várost, ahol minden házért, minden utcáért meg kell küzdeni.

A szovjetek megkímélték Budapestet. A hidakat a németek robbantották fel. A házak, a gyárak többsége az amerikai bombázások áldozata lett.

Iszonyú harcok folytak. A korabeli tanúk szerint Budapest ostroma a második Sztálingrád volt. 362 ezer szovjet katona kapta a „Budapest bevételéért” kitüntetését. A második világháború négy éve alatt mintegy 11 ezer szovjet ember kapta meg a legmagasabb elismerést, a Szovjetunió Hőse címet. Közülük 225 fő Budapestért.

Nyolcvanezer szovjet katona azonban itt nyugszik magyar földben, temetőinkben, körülöttünk, mellettünk.

1945. február 13-án felszabadult Budapest. Manapság divat, sőt szinte állami politika bírálni, szidni, elítélni az ezt követő időszakot. A szovjetek maradtak. Győztesek voltak, és a békekötésig megszállók is.

De tessék csak belegondolni! Mi lett volna az éhező budapestiek ezreivel, ha a szovjet katonák nem sütnek kenyeret, ha nem osztanak húskonzerveket?

Mi lett volna a fűtés és áram nélkül marad emberekkel, ha a szovjetek nem adnak üzemanyagot?

Mi lett volna, ha a Margitszigetnél nem építik meg az ideiglenes pontonhidat és nem segítene a magyaroknak elkezdni a Kossuth híd építését?

Hogy küzdötte volna le Budapest a tömeges bűnözést, a rablásokat, a gyilkosságokat, ha Ivan Tyerentyijevics Zamercev tábornok, szovjet városparancsnok nem segíti a budapesti rendőrfőkapitány, Münnich Ferenc rendőreit?

Február 13-án álljunk meg egy pillanatra! Nem csak kegyeletből, bár azért is! Álljunk meg, mert a múlt megismétlődhet. Más szereplőkkel, más módon, de hasonló következményekkel.

Ma nincsenek orosz katonák Magyarországon. Nincs is rájuk itt szükség. De szükség van békére, nyugalomra, és ehhez csak a megegyezés vezet Oroszországgal.

A magyar-orosz viszony nem csak kőolaj, földgáz és atomenergia kérdése. Annál mindig is több volt, és ma is több. Oroszország és Magyarország történelme sokkal több közös vonást mutat fel, mint Magyarország és az Egyesült Államok kapcsolata.

Ma tudnunk kell, hogy Oroszország nélkül és ellene egyetlen nemzetközi kérdést sem lehet eldönteni, és nem is érdemes megpróbálni.

A mi helyünk Európában van, és Oroszország is itt van, majdnem a szomszédunk. Lehet, hogy szomszédunk lesz, lehet, hogy nem. Tanuljunk a történelmükből: Oroszországgal nem háborúzni, hanem együttműködni kell. A múltat nem lehet, és nem is szabad kidobni. A múlt a tragikus hibákra, a rossz döntésekre emlékeztet, amelyeket nem szabad újra elkövetnünk.

Trumpot vártuk, Rubiót kapjuk

Az amerikai külügy bejelentette, hogy Rubio amerikai külügyminiszter február 15-16-án Budapestre jön. Ne tessék örömmámorba kitörni, mert van azért itt egy-két apróság. Ad egy, nem csak hozzánk jön, hanem előbb elmegy a müncheni biztonsági konferenciára, aztán benéz a szlovákokhoz. Vélhetően nem csak azért köti össze a pozsonyi utat a pestivel, mert így olcsóbb.

Ad kettő, ha Rubio jön, akkor nem valószínű, hogy Trump elnök beugorna hozzánk április 12-e előtt. Egyébként is szóban már megüzente, hogy ő Orbán Viktort támogatja. Akkor meg minek repülni?

Pedig kormánykörökben nagyon várták Trumpot. Egyesek szerint ez lett volna a Fidesz-kampány minident eldöntő eseménye. Hogy mondja Szent Pál apostol a Szentírásban: „Ha Isten velünk, ki ellenünk?” Vagyis, ha Trump velünk, ki ellenünk?

De Donald nagypapa nem jön, bárhogy lelkesedjenek iránta odafent. Némi vigasz, hogy a magyar miniszterelnök ott lehet Washingtonban a Béketanács alapító ülésén. Tudják ez az a szervezet, amelyet Trump kitalált, és ha már kitalálta, akkor ő dönti el a szabályokat, ő a főnök és a bíró is. Igaz, hogy nem álltak az ötlet mellé olyan „jelentéktelen” államok, mint Brazília, Kína, Oroszország. De mit számít!

Igaz, még Szlovákia sem csatlakozott. Legalább is ezideig nem. Lehet, hogy Rubio nem azért megy Pozsonyba, hogy sztrapacskát egyen, hanem hogy Béketanács-ügyben jobb belátásra bírja a szlovákokat?

A trumpi béke ígéret is kezd egyre komolytalanabbá válni. Trump immáron egy éve elnök, de béke nincs. Ukrajnában engedik a háború folytatását, bízva abban, hogy az oroszok is, az európaiak is legyengülnek, és akkor tényleg Trump lesz a „császár”.

A Közel-Keleten szemet hunytak Izrael háborúja felett, Iránt pedig amerikai gépek is bombázták. Venezuela esetében a nyílt katonai támadástól sem riadtak vissza, s valami ilyesmire készülnek Kuba ellen is.

Rubio is megéri a pénzét. Egy normális világban a vádlottak padján lenne a helye, a többi háborús bűnös között. Amikor ő lett a külügyminiszter, tudni lehetett, hogy Venezuela, Kuba lerohanása, a latin-amerikai rendcsinálás csak idő kérdése.

A kormányzó elit beleszorult az amerikai utcába. Orbán már réges-régen Trumpra fogadott, és Amerika valóban segít neki az EU elleni harcban. Nem úgy, hogy Orbán helyett pofon vágja az EU vezetőit, nem, ezt nem vállalják be. De ha Orbán maga mögött tudhatja az amerikaiakat, az EU is kétszer meggondolja, hogy mikor és milyen pofont ad Magyarországnak.

De az „amerikai barátság” egyirányú utca. Nem lehet visszafordulni. Bármit kért Trump az elmúlt hónapokban, a magyar kormány teljesíti. Veszünk amerikai mini atomerőműveket alsó hangon 20 milliárd dollárért. Bevásárolunk amerikai fegyverekből. Ennek az árát nem kötik az orrunkra. Amerika mellett vagyunk a közel-keleti kérdésben, helyeseljük a Venezuela elleni amerikai agressziót.

Most meg a Béketanács. Trump még be sem fejezte a mondatot, a magyar kormány már rohant csatlakozni.

Az Országgyűlés honlapja szerint jelenleg 39 törvénytervezet van a parlament előtt. Egyikben sem szerepel az amerikai Béketanácshoz való csatlakozás ügye. Lehet, hogy ez már az „új világrend új demokráciája”?

A magyar-amerikai „lovestory” még nem ért véget. Nem ártana tisztázni még most néhány dolgot. Az egyik az az alapigazság, hogy bármilyen nagy is Amerika, a mi sorsunk Európában van.

Azt sem ártana tudni, hogy Oroszország és Magyarország között sokkal több közös vonás van, mint Amerika és Magyarország között. Az orosz piac régen is fontos volt nekünk és nagyon fontos lehet a jövőben is. Soha nem fogunk Amerikában eladni annyi árut, amennyit az orosz piacon el tudnánk adni. Az orosz gáz és kőolaj is közelebb van, mint az amerikai és olcsóbb is.

Lehet, hogy Trump most nem kér többet. De ki tudja? Tudják, mint a Tanúban: „Tudja, Pelikán elvtárs, egyszer majd kérni fogunk magától valamit...” Egyyszer majd kérni fogunk magától valamit, Miniszterelnök úr.” Lehet, hogy Rubio is ezért jön?

Kellemetlen kérések pedig lehetnek. Amerika láthatóan nagy összecsapásra készül Kína ellen. Ennek jegyében igyekeznek Kína lehetséges partnereit levágni. Meddig nézi el Amerika a mi kis külön bizniszünket Kínával?

Mi van akkor, ha Amerika így vagy úgy, de áldását adja egy szélesebb háborúra Oroszország ellen? Nem fogják igényelni a magyar utánpótlási vonalakat, a magyar kórházakat, a magyar energia- és élelmiszertermékeket?

Az EU háborúbarát köreinek tudunk nemet mondani. De ha egyszer Trump hordja végig a véres kardot, tudunk-e majd nemet mondani?

A mostani választási csata a konzervatív és liberális erők között szinte élet-halál harc. Vagy az egyik, vagy a másik! Az amerikai kártya már hatással volt a küzdelemre. Orbán az első olyan magyar vezető, akit egy amerikai elnök maga mellé ültetett. Rendben! Nem árt, ha Magyarország miniszterelnöke jóban van Amerika első emberével.

De gyanítható, hogy az amerikai kártya a továbbiakban már nem játszik szerepet abban, hogy a magyarok kire szavaznak. Az emberek többségének tökmindegy, hogy jön-e Trump vagy sem. Az ő életük ettől nem lesz se jobb, se rosszabb.

A hatalom Trumpot várta és Rubiót kapja. Az emberek többsége azonban megvan mindkettő nélkül. Jobb lenne a népre hallgatni! Ebben is!

Az oktatás mint Kína csendes forradalma

A CIKK A GLOBAL SILK ROUTE RESEARCH ALLIANCE (GSRR) ANYAGA

Az elmúlt négy évtizedben Kína rendkívüli felemelkedésének egyik legmeghatározóbb, mégis gyakran alábecsült oka az oktatás iránti rendíthetetlen elkötelezettség. Míg az infrastrukturális projektek, a gyártási teljesítmény és a technológiai áttörések gyakran dominálnak a hírekben, valójában az oktatás volt az, amely csendben szolgált Kína átalakulásának intellektuális motorjaként – a 70-es évek végén még fejlődő országból a mai vezető globális gazdasági és geopolitikai hatalommá.

Az 1978-ban elindított reform és nyitás politikája óta az oktatás Kínában soha nem volt periférikus társadalmi szektor. Éppen ellenkezőleg, a nemzeti fejlesztési stratégia középpontjába került. A kínai politikai döntéshozók korán felismerték, hogy a humán tőke nélkül a modernizáció felszínes és fenntarthatatlan lenne. Ennek eredményeként az oktatás a szociális szolgáltatások szintjéről stratégiai beruházássá emelkedett, amelynek célja a tehetségek képzése, a tudás generálása és a hosszú távú nemzeti megújulás támogatása.

Tanulni a világtól, építeni otthon

Az 1980-as és 1990-es években, amikor Kína még a gazdasági reformok bonyolult útján haladt, előrelátó megközelítést alkalmazott: több millió fiatal kínai diákot és tudóst küldött a világ vezető egyetemeire. A cél nem csupán az egyéni fejlődés volt, hanem a kollektív tanulás. Ezek a diákok elsajátították a legmodernebb ismereteket, kutatási módszereket és intézményi bevált gyakorlatokat a globális kiválósági központokban, majd hazatértek, hogy reformálják, modernizálják és nemzetközivé tegyék Kína saját oktatási rendszerét.

A tehetségek szándékos áramoltatása Kína oktatási felemelkedésének egyik meghatározó jellemzőjévé vált. A hazatérők – akiket gyakran haigui-nak neveznek – kulcsszerepet játszottak a tantervi reformban, az egyetemek irányításában, a kutatási tervek kidolgozásában és a nemzetközi együttműködésben. Kína nem mechanikusan másolta a külföldi modelleket, hanem a globális tapasztalatokat a hazai viszonyokhoz igazította, ötvözve a nemzetközi szabványokat a nemzeti prioritásokkal.

Fotó: News.cn/Xinhua

Döntő fontosságú, hogy ezt a folyamatot nagylelkű és tartós állami finanszírozás támogatta. Az egyetemek nem maradtak kizárólag a piaci erőknél kiszolgáltatva. A kormány jelentős összegeket fektetett be a campusok infrastruktúrájába, a legmodernebb laboratóriumokba, a fejlett tudományos műszerekbe és a digitális tanulási környezetekbe. Az olyan kiemelt kezdeményezések, mint a 211-es projekt, a 985-ös projekt, majd később a „Double First-Class” program, arra irányultak, hogy az egyetemeket világszínvonalúvá tegyék mind az oktatás, mind a kutatás terén.

Innováció, kutatás és a tudásalapú gazdaság

Ennek a hosszú távú stratégiának az eredményei ma már több mutatóban is láthatók. A kínai egyetemek hatalmas kutatási és fejlesztési (K+F) kapacitást fejlesztettek ki, amelyet a gyorsan bővülő, magasan képzett kutatók, mérnökök és tudósok tábora támogat. Ma Kína vezeti a világot a publikált tudományos cikkek és bejegyzett szabadalmak számában – ami nemcsak a méretet, hanem a növekvő minőséget és hatást is tükrözi.

A kínai egyetemek már nem passzív befogadói a globális tudásnak, hanem aktív előállítói az új ötleteknek, technológiáknak és megoldásoknak. A mesterséges intelligenciától és a kvantumszámítástechnikától a megújuló energiáig, a biotechnológiáig és a fejlett anyagokig az egyetemi kutatások Kína innovációs ökoszisztémájának egyik legfontosabb hajtóerejévé váltak. Az egyetemi laboratóriumok szoros kapcsolatban állnak az iparral, a startupokkal és a nemzeti kutatóintézetekkel, így egy pozitív körforgást hoznak létre az oktatás, az innováció és a gazdasági növekedés között.

Az oktatás és a nemzeti fejlesztési célok integrációja különbözteti meg Kína modelljét. Az egyetemek nem elszigetelt elefántcsonttoronyok, hanem szorosan beágyazódnak az ország átfogó modernizációs projektjébe. A felsőoktatás, az iparpolitika és a technológiai ambíciók összehangolása lehetővé tette Kínának, hogy gyorsan feljebb lépjen a globális értékláncban.

Mérföldkőnek számító globális elismerés

A kínai egyetemek növekvő globális elismertségét 2026 januárjában hangsúlyozta a hollandiai Leideni Egyetem Tudományos és Technológiai Tanulmányok Központja (CWTS), amikor közzétette legújabb CWTS Leiden rangsorát. Az eredmények szimbolikus és lényegi fordulóponthoz jelentettek a globális felsőoktatásban.

Először fordult elő, hogy kínai egyetemek foglalták el a rangsor első két helyét, megelőzve a harmadik helyen végzett Harvard Egyetemet. A Zhejiang Egyetem végzett az első helyen, szorosan követve a Shanghai Jiao Tong Egyetemet. Az első két hely mellett a kínai intézmények további öt helyet szereztek a világ tíz legjobb egyeteme között: a Pekingi Egyetem, a Fudan

Egyetem, a Tsinghua Egyetem, a Kínai Tudományos és Technológiai Egyetem és a Nanjing Egyetem. Csak két amerikai egyetem – az MIT és a Kaliforniai Egyetem, Berkeley – került be a tíz legjobb közé.

Ez a dominancia különösen figyelemre méltó, mivel a Leideni Rangsor kizárólag tudományos eredményeken alapul – a Web of Science-ben indexelt cikkeken és recenziókon. Szándékosan kizárja az olyan szubjektív mutatókat, mint az akadémiai hírnév, a munkaadó presztízse, a nemzetközi márkaépítés vagy a tanítás minőségének megítélése. Ennek eredményeként széles körben az egyik legszigorúbb módszertanú és piaci szempontból legsemlegesebb globális rangsoraként tartják számon.

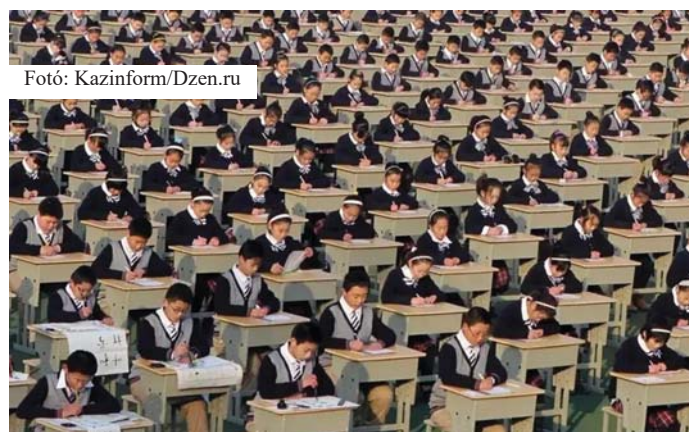
Más szavakkal, a kínai egyetemek nem imázsépítéssel vagy történelmi presztízssükkel jutottak a csúcsra, hanem mérhető, tartós és nagy volumenű tudományos teljesítményükkel.

Miért vezet Kína?

Hugo Albuquerque jogász és politológus szerint Kína tudományos fölénye az emberi fejlődésbe történő több évtizedes, megszakítás nélküli befektetések eredménye. Megjegyzi, hogy a Kínai Népköztársaság 1949-es megalakulása óta az állam következetesen prioritásként kezelte a nemzetépítésre képes emberek képzését – ez az elkötelezettség soha nem ingott meg.

Ez a beruházás elsősorban a tudományra, a technológiára, a mérnöki tudományokra és a matematikára összpontosított, ugyanakkor a humán és társadalomtudományokat is támogatta. Ebben az értelemben az oktatás egy szélesebb civilizációs projekt része volt: egy modern, szuverén és globálisan elkötelezett nemzet építése.

Kína tapasztalatai azt mutatják, hogy az akadémiai kiválóság nem egyik napról a másikra alakul ki. Ez a türelem,

Fotó: Kazinform/Dzen.ru

a politikai folytonosság és a nemzeti célok egyértelmű megfogalmazásának eredménye. A rövid távú politikai ciklusoktól független, hosszú távú jövőkép fenntartásával Kína lehetővé tette egyetemeinek, hogy éretté váljanak, specializálódjanak és innovatívak legyenek.

Modellek közötti kontraszt

A Leideni Rangsor betekintést nyújt a felsőoktatás globális trendjeinek változásába is. Albuquerque szerint az Egyesült Államok dominanciájának relatív hanyatlása az amerikai egyetemek strukturális kihívásait tükrözi, ideértve a növekvő költségeket, a kereskedelmi orientációt és a felsőoktatás és a koherens nemzeti fejlesztési stratégia közötti kapcsolat gyengülését.

Kína államilag támogatott, fejlesztésorientált modelljével ellentétben számos nyugati rendszer egyre inkább piaci szereplőként kezeli az egyetemeket. Ez az eltérés alapvető filozófiai különbséget tükröz: Kína az oktatást közjónak és stratégiai eszköznek tekinti, míg mások egyre inkább magánbefektetésként kezelik.

Az oktatás és Kína jövője

Kína sikere az oktatás terén nem végállomás, hanem alap. Ahogy az ország egy új fejlődési szakaszba lép, amelynek középpontjában a magas színvonalú növekedés, a zöld átalakulás és a technológiai önellátás áll, az egyetemek még fontosabb szerepet fognak játszani. Képzik a következő generáció innovátorait, élvonalbeli kutatásokat végeznek, és megoldásokat kínálnak olyan globális kihívásokra, mint az éghajlatváltozás, a közegészségügy és a fenntartható fejlődés.

Ugyanilyen fontos, hogy Kína oktatási fejlődése értékes tanulságokkal szolgál a fejlődő országok számára. Bebizonyítja, hogy a rendszeres, türelmes és stratégiai befektetés az emberekbe átalakíthatja egy ország sorsát. Az utak és a gyárak fontosak, de végső soron az osztálytermek és a laboratóriumok határozzák meg egy ország helyét a világban.

Kína tapasztalatai emlékeztetnek bennünket arra, hogy az oktatás nem csupán rangsorokról és presztízsről szól. Arról szól, hogy a társadalmakat tudással, készségekkel és önbizalommal ruházzuk fel. Ebben az értelemben Kína oktatási átalakulása nem csupán nemzeti eredmény, hanem hozzájárulás a globális emberi fejlődéshez.

Miközben a világ bizonytalanság és verseny korszakát éli, Kína története egy egyszerű, de mélyreható igazságot hangsúlyoz: azok a nemzetek, amelyek az oktatásba fektetnek, a jövőjükbe fektetnek.

Figyelem!

**Kedves Olvasónk! A 2026. február 28-i és a március 7-i számunk kimarad.
A következő megjelenés 2026. március 14.**

„A falut meg kell menteni”

A Miniszterelnök Úrtól már többedik alkalommal hallok azt, hogy „a falut meg kell menteni”! Egyetértünk, nekünk is szívügyünk a vidék, a vidéki emberek sorsa, élete.

Vidéki látogatásaink alkalmával minden polgármestertől megkérdeztem, hogy szerintük a vidéket hogyan lehet megmenteni.

Azzal mindenki egyetértett, hogy nem szeretnének 4-5 milliós városokban élni, de ennél több használható javaslatuk nem volt. Talán kivétel Nyíregyháza polgármestere volt, akinek az volt a javaslata, hogy Nyíregyházát fel kell fejleszteni egy régiós központtá. 50-100 kilométeres körzetből mindenki ide járhatna dolgozni, tanulni, szórakozni. Gondolom, azzal mindenki egyetért, hogy ezzel nem mentjük meg a falu létformáját. Legfeljebb alvóhellyé tesszük, még jobban kiüresítve.

A rendszerváltás óta a faluban lakók száma megfeleződött, van, ahol harmadára csökkent. A falu lakossága elöregedett. Nincsenek kiskertek, tuja és fű a ház körül, nem tartanak disznót, de még nyulat sem. Nincs saját termelés, nincs vendéglő vagy kocsmá. A házak előtt nem árulnak saját maguk által megtermelt árut, ahogyan ez régen szokás volt. A piacokat leuralják a ruhaneműk, a csetresek. Az orvos három faluval odébb van, nincs gyógyszertár, posta, (mert nem éri meg működtetni) rossz a közlekedés. Mit mondjak még?

Mi akadályozza meg a falu lakosságát, hogy ne hagyja el szülőföldjét és ne költözzön a városba?

A jó válaszhoz (ha tetszik, ha nem) vissza kell menni az időben, és megvizsgálni a szocializmus mezőgazdaságát. Azt nem lehet tagadni, a magyar történelem legnagyobb fejlődését a falu a szocializmusban élte meg.

És miért? Azért, mert a falusi lét alapja a mezőgazdasági munka volt! És munka volt bőven, a szövetkezetben, a háztájiban, a melléküzemágakban. Én értem, bár meg nem értem, hogy egyeseknek, és sajnos ma ezek vannak hatalmon, a kollektivizálás a bűnös múlt és meg sem lehet említeni a szövetkezeteket, azokat a szövetkezeteket és állami gazdaságokat, amelyek világhírűvé tették a magyar mezőgazdaságot.

De igenis beszélni kell a háztájiról, aminek egyetlen célja az volt, hogy többletjövedelemhez jusson a paraszti társadalom. A parasztember a házához közel kapott egy hold földet megművelésre. Ami úgy történt, hogy a szövetkezet felszántotta, bevetette a földet, csak az élő munkát kellett hozzátenni. A szövetkezet a termést is átvette, ha kérték. Ha nem, akkor kivitte a piacra és eladta a termést, a bevétel az övé volt. Persze javult az ellátás is.

Az asszonyoknak is jutott munka melléküzemágak létesítésével. Ennek köszönhetően épültek a házak, már autó is állt az udvarban és fejlődött a falu is.

Volt a vidéknek eltartó képessége, ami az ott élők megélhetését biztosította. Több mint 700 ezer ember dolgozott a mezőgazdaságban, ma 75 ezren.

Már hallok az ellenzők narratíváját, amit a falusi emberek elleni legnagyobb bűnnek tartok. Ami arról szól, hogy annál fejlettebb egy társadalom, minél többen dolgoznak a szolgáltatásban és minél kevesebben a mezőgazdaságban. Ez egy liberális narratíva, ezt erőltették a világra, úgy ahogy van hülyeség és nem igaz. Ennek helytelensége ma látható. Ebben a változó világban, ahol a nagyhatalmak egymásnak esnek, elmennek a piacokért való harcban a háborúig is, az önálló, a lakosságot el látó mezőgazdaság alapkérdése válik.

A minap bementem a Lidlbe vásárolni. Van áru bőven, nem vitatom, de most ne beszéljünk arról, hogy milyen áru és honnan jött? A pénztárnál egy úr 17 kg cukkinit vásárol, nagy tételben. Én naivan megkérdeztem: ugye magyar a cukkini? A pénztáros-sal kórusban válaszoltak: á dehogy, nincs magyar cukkini.

Mennyi magyar áru van a zöldséges részen? – kérdeztem, Talán alma, és tovább nem jutott eszébe semmi. És a sárgarépa? – erőszakoskodom tovább. A magyar sárgarépa kilója 1000 forint, az importot 300-400 forint között tudjuk adni, ezért nem vesszük a magyart – válaszol a pénztáros.

A nagytételű vásárló közbeszól: az egész azért van, mert a magyar paraszt nem szeret dolgozni! Na, erre elszakadt nálam a cérna.

Nem arról van-e szó, hogy a magyar parasztot ellehetetleníteték, azért nem tud termelni? Nem azért, mert árban nem tud versenyezni a 100%-ban támogatott nyugati terményekkel, amikor ő a fele támogatást sem kapja? Nem azért, mert a magyar élelmiszer kereskedelem külföldi kézben van, akinek nem érdeke a magyar áruk értékesítése, csak szavakban, propaganda szinten?

A Lidl bejáratánál egy nagy szívecske fogad, mely tájékoztat bennünk arról, hogy a kedves magyar vásárló ebben a hónapban 742,435 darab magyar terméket vásárolt. Valaki ezt elhiszi nekik? A kapitalizmusban piacok nélkül nem tud működni senki, a magyar parasztól elvették saját piacait.

Mikor marad a faluban a falusi ember? Ha van munkája, megélhetése, ha el tudja tartani a családját. Ha támogatást kap az önfoglalkoztatás, a háztáji rendszer, a kertművelés. Ha tudja mikor, mit kell termelnie és azt garantáltan átveszik tőle. Ha a támogatások nem földalapúak, mert a kárpótlással rengeteg ember földtulajdonos lett, de semmi köze nincs a mezőgazdasági termeléshez.

Ember alapú támogatás kell, azok kapjanak, akik a földet megművelik! Ha megvédik a szélhámosoktól, uzsorásoktól, megfelelő érdekvédelmet kapnak. Ha az állam támogatja a koordinált beszerzést, értékesítést – a Pick ne tehesse meg azt, hogy 5 éves szerződés fejében, negyedévenkénti áregyeztetést kér. Ha feldolgozó üzemeket létesítenek a termelés közelében. Ha az üzemi konyhákban, óvodában helyi termékeket használnak. Ha a szolgáltatások színvonala megközelíti, eléri a városok szintjét. Ehhez falu programok kellenek, amik a falu fejlődését biztosítják. Az önkormányzatoknak az iparüzési adóból többet kell adni, hogy hátrányos helyzetét ledolgozza.

Ha felismerjük és elfogadjuk, hogy a termőföld különleges termelőeszköz, egyszeri és megismételhetetlen. Különleges bánásmódot érdemel, és az is, aki erre az életét feltette és dolgozik vele.

KARACS MAGDI

Az anyagot Popa György elvtárssal való beszélgetés szülte, amelyet köszönök.

Jobb lesz a Cigánynak, ha bukik a kormány?

Fehérvári Zsolt István levele a magyarországi Cigányokhoz

FEHÉRVÁRI ZSOLT ISTVÁN LEVELÉT A FACEBOOKON TETTE KÖZZÉ.
HOZZÁJÁRULT, HOGY A SZABADSÁG IS KÖZÖLJE. KÖSZÖNJÜK!

Kedves magyarországi Cigányok, kedves Honfitársaim!

Mielőtt, hozzátok intézett levelem írásába belekezek, két, általam fontosnak vélt dolgot hadd írjak le magamról.

1: Nem vagyok fideszes, mindinkább baloldali gondolkodású vagyok, ami nem keverendő a liberálissal!

2: Bár, csak apai ágról, de én magam is cigány ember vagyok, és vallom is magam annak, így úgy érzem van alapja annak, hogy megszólítsalak Benneteket.

Teszem ezt azért, mert sajnos a közelmúltban politikusaink is ezt tették, amiből aztán óriási botrány kerekedett. Mindannyian hallottátok, hogy a jelenlegi kormány egyik minisztere, országjárása egyik alkalmával, egy szerencsétlen elszólással illetett minket, cigányokat.

Ugye, valami olyasmit mondott (nem lesz pontos az idézet), hogy mi, cigányok, takarítani és WC-t pucolni vagyunk jók.

Nem mondom, tényleg éles elszólás volt, de személy szerint lett ebből valakinek személyes problémája? Fokoztak le ezért bárkit a munkahelyén, vagy ne adj' Isten, rúgtak ki onnan bárkit is ezért? Ugye, hogy nem?

Én megértem az önérzetet! Megértem a büszkeséget, és azt is meg tudom érteni, ha valakinek ez a mondat volt az utolsó csepp abban a bizonyos pohárban.

De mégis! Biztos, hogy ezt nekünk most meg kellett hallani? Biztos, hogy reagálnunk kell rá? Az is biztos, hogy úgy kell rá reagálnunk, mint ahogy azt nagyon sok testvérünk teszi?

Nem érzünk valami álságos sunyiságot akkor, amikor az ellenzéki pártok egyként „állnak ki mellettünk”, és visznek ki bennünket az utcára, tüntetni, kormányrendevényekre rendet bontani?

Nem kérdezzük meg tőlük, vagy magunktól, hogy most miért ilyen kedvesek velünk, miért ilyen jók hozzánk? Csak nem azért, mert választás jön? Csak nem azért, mert tudják, ha melléjük áll a magyarországi Cigányság, akkor talán megnyerik a választást?

Tegyük fel, hogy így lesz, tegyük fel, hogy elbukik a kormány, és győz az ellenzék (direkt nem írom le egy párt nevét sem!). És, mi lesz azután?

A Cigány nem lesz többé cigány? A segédmunkás osztályvezető lesz? Vagy mire vártok? Mert nem lesz egyik sem, azt gondolom, Ti is belátjátok! Mint ahogy most is járhat jogi egyetemre a tehetséges Cigány tanuló, úgy nem lesz doktor az aluliskolázott cigány sem! De elárulom, a nem cigány sem! És most itt direkt nem magyart írtam, mert mi cigányok is magyarok vagyunk, de ez most egy másik kávéház.

Higgyétek el nekem, akár cigány, akár nem, a munkát el kell végezni, legyen az akár tervező-mérnöki feladat, vagy WC takarítás, annyi különbséggel, hogy ki-ki a maga képességeinek megfelelően kapja.

Szóval, miért most ez a nagy liberális („baloldali”) támogatás? Miért vagytok most hirtelen olyan fontosak az ellenzéki pártoknak? Miért mutatnak kiállást értetek, mellettetek? Szerintem, Ti is sejtitek, de azért újra leírom: azért, mert április 12-én választások lesznek, és kell a szavazatokat!

Mert nem Ti kelletek, ezt elhihetitek!

Mint ahogy akkor sem kellettetek, amikor 2007-ben létrejött a magyar gárda (direkt a kis betű) nevű, rasszista, fasiszta elveket valló szervezet. Na, az volt ellenetek, nem a mostani kormány! Masíroztak, köveket, molotov koktélokot dobáltak cigánylakta otthonok udvarába, járőröztek, önbíráskodtak, állami felhatalmazás nélkül! Az állam pedig mindezt eltűrte, elnézte, talán még támogatta is!

Vagy hogy a még súlyosabb, ellenetek elkövetett merényletsorozatról, a cigánygyilkosságokról ne is beszéljünk! Az állam ebben sem lépett, ezt sem próbálta megakadályozni, nem kelt a cigányság védelmére. Sok embert megöltek, akiknek csupán egyetlen bűnük volt, hogy cigánynak születtek.

A probléma nem lokális volt, nem lehetett egy kis kocsmai verekedésnek betudni, hiszen a bűnözők átvonultak az országon; Debrecen, Galgagyörk, Piricse, Tamásipusztá, Tarnabod, Nagycséc, Alsószolca, Tatárszentgyörgy, Tiszalök, Kisléta. ...és amerre mentek, kegyetlen hidegvérrel öltek! Egy 5 éves gyerek, kérdezem, kinek ártott?

És a hatalom nem tett semmit! Nem védte a cigányt! Akkor nem kellett a cigány a hatalomnak! És azután sem! Nem kellett az akkori kormánynak, aki a mostani ellenzék, egészen mostanáig!

Most viszont kellene a Cigány! Kell, hát! Kell a szavazata! Gondolj bele, az ellenzék nem bolond, inkább ravasz! Nagyon sok cigány meg volt elégedve a kormánnyal. Végre nem segély volt, hanem munka, de hadd ne kampányoljak nekik!

Aztán jött egy véletlen elszólás. Az ellenzék azonnal rácsapott, mint gyöngytyúk arra a bizonyos orrváladékra! Felbőszíti a cigányságot, akik ismét beveszik az „értetek harcolunk, nektek akarunk jót” maszlagot, és hipp-hopp, a kormány április 12-én megbukik.

Oké, siker, de mi lesz április 13-án, 14-én és azután? Megjósolom; semmi!

Aki addig WC-t takarított, az jobb esetben aztán is azt teszi, aki pedig fogorvos volt, aztán is az marad. Minden marad a régiben, és Te, mint cigány? A Te sorsod továbbra sem érdekel senkit, minimum 3 és fél évig!

Tudom, sokan lesznek, akik nem fognak egyetérteni velem, de ez számomra nem fontos!

Nekem többet ér hazám, nemzetem, családom és a magam békéje.

Éppen ezért Én csak annyit kérdek, megéri? A válasz rád bízom, cigány Testvérem!

Fiatalok csatasorban

A Munkáspárt nélkül ez idáig egyetlen országgyűlési választás sem volt. 2026-ban is ott lesz a Munkáspárt, ezúttal szövetségben A Szolidaritás Párttal. A jelöltjeink között minden nemzedék képviselve van. Örülünk, hogy sok fiatalunk vállalta az indulással járó nehézségeket és fiatalként fogják képviselni a Munkáspárt eszméit, politikáját. Legutóbbi számunkban hat fiatalunkat ismerték meg. Folytassuk bemutatásukat!

Gázsó Attila
– Budapest 7. EVK

Hegyi Adrián
– Csongrád-Csanád
04. EVK

Barabás György
– Budapest 3. EVK

Zilahi Zoltán
– Budapest 14. EVK

Fazekas Veda
– Szabolcs-Szatmár-
Bereg 1. EVK

Katona Tibor
– Budapest 8. EVK